

L'amic Manel Montalbán

Va ser alcalde de Mont-ras del 1995 al 2011 i també va assumir responsabilitats al Consell Comarcal i la Diputació

En aquests moments que tenim tan recent la notícia del traspàs de l'amic Manel Montalbán, el primer pensament que em ve al cap, més enllà de consideracions sobre el dolor i l'absència, és que la seva amistat és de les millors coses que m'han passat en tants anys de dedicació en el món de la política. No és pas l'emoció la que em fa pensar així, sinó la forta relació que vam anar teixint des del primer dia. Ens vam conèixer en uns moments en què en el nostre país hi havia moltíssimes coses per construir, en especial, des dels ajuntaments, però a poc a poc, les nostres vides es van anar entrecreuant en l'àmbit més íntim i personal.

En Manel era d'aquelles persones amb les quals sense saber ben bé per quin motiu, estableixes una relació especial, t'hi sents a gust i comparteixes una mateixa manera d'entendre la vida. Lentament, vam traspasar la porta de la militància política i del compromís públic, i vam establir uns lligams tan forts com l'amor que ell professava tan a la seva família, com al seu estimat Mont-ras.

Família i poble eren dos dels pilars que donaven sentit a la seva vida. Podria parlar de moltíssimes qualitats personals, però un dels trets que més el distingien era el gran valor que donava a la família i el seu compromís incondicional pel benestar dels veïns i veïnes del seu municipi.

També tenia una altra debilitat, que era la seva filla Bego. En ella hi ha dipositat gran part del seu llegat, perquè n'ha sabut recollir el testimoni de generositat, senzillesa i compromís que el van fer un polític i una persona amb una marcada personalitat. Quan la veig a ella, que la conec de ben petita, no puc deixar de pensar en l'alegria que sentia el seu pare pel fet d'haver escollit un camí al servei dels ciutadans i al servei del nostre país.

En els anys que ell era diputat a la Diputació de Girona, gairebé cada setmana ens trobàvem i comentàvem la realitat de la comarca. Sovint li plantejava qüestions o problemes concrets, i gairebé sempre a la setmana següent el problema estava resolt. D'exemples de la seva responsabilitat i rigorositat en podria posar molts, però no voldria parlar només del Manel polític.

Crec que no em toca a mi fer-ho, i a més, no seria objectiu atesa la meua especial debilitat per ell. No obstant això, el fet que fos alcalde durant tants anys constata que era una persona estimada i respectada en el seu poble.

En Manel era tossut i tenaç, però a la vegada discret i senzill, trets que de vegades solen anar separats en les persones. Mai defallia davant l'adversitat, al contrari, sempre cercava el costat positiu de les coses i sabia gestionar les dificultats. A més, generava una gran empatia en tots els que l'envoltaven. Sabia transmetre optimisme i confiança. Era doncs, un líder discret, de tracte afable i proper, valors que avui dia, en un context polític tan enrarit, cal reivindicar més que mai. Podria dir, també, que una de les seves passions eren el futbol i el Barça, i us ben asseguro que he conegut pocs culers com ell que, del club, en fessin una senyera del nostre país.

Ara que no hi és, la petjada del seu record és més forta que mai. Sento el profund buit que deixa una absència tan propera, però em reconforta poder dir que jo vaig tenir el privilegi de ser el seu amic.(*). Josep Sala és alcalde de Forallac, expresident del Consell Comarcal del Baix Empordà i expresident comarcal de CDC.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 11-03-2013 Pàgina 68

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/12-apunts/29-necrologiques/626989-lamic-manel-montalban.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss